

Döbrentei Kornél

Keszonban

Erőss Zsolt és Kiss Péter Himalája-hódítók emlékére

Hegycsúcs és ég nászából nem sarjad korcs,
hívd ki a mindenséget, meg nem nyered,
merészed, s magába nyeli énedet.

Ember, világtetőre fölhágni gyors,
birtokolhatatlan a Himalája,
mert egymagas vele a Tudás fája,
noha jégszarkofág alatt rostokolsz
– bár kiűzött lángpallos fénnyalábja –,
csecsemőként visszagörnyedsz alája,
a mennyburkot kiszűrő szikár sziklák
nem kovakövek, hát honnan a szikrák?

Megmászni a végső ormot, hol hó a gyolcs,
néhány kiválasztott elszántan halad
– hevederek, láncok, kötelek, cövek,
ifjak jégcsákánnyal, a hegy meg öreg –,
üzeni a veszteglésbe zsibbasztó sors,
feljutni oda csak fohásznak szabad:
legyen dühtől dús, tagadás vagy átok,
megszállott nemzedékek, kik holdra szálltok,
bakancstokon hevesen ülepszik úr pora,
lépéstek csekély, csak helyben szapora.

Egyszer föntrekedtek a Himaláján,
ínyetek szomjtól repedt vörös márvány,
érzi, az út lebénult, nem fut tovább,
merszetek kihútik gleccserarmadák –
jégravatali vég, bajtársi árván.

Nincs mentség, se felmentés, bár nem volt rest
a most tehetetlen legördülő test:
véreikkel beszótt sziszifuszi kő,

Döbrentei Kornél (1946) költő. A *Hitel* szépirodalmi rovatát 1992 és 2006 között szerkesztette.

nyüvek, hiénák, keselyúk, mind dögre-
járóknak nem lett emésztő sírgödre,
hantra fogható tán honi temető,
uzsoraszugorította anyaföld,
ha robbanás, mit május élesre tölt,
veri szét vermetek, nem innen való
romlatlanságtok, élet azt balzsamoz,
amit Belétek ojtott a Fentvaló,
szűk pupillákban is terjeng a kozmosz.

Nem a hegy a gyilkos, nem a hópárduc,
sem a lentvilág-vadonban Bagira,
Nagyisten zsámolyáig ki, ha feljutsz,
s ezt a magasságot méltón kibírja,
mér földjeit önemésztően rója,
kirúgatik a sámlí-ég alóla.

Két zuhanásnak vakmerő iránya:
föl s a le, hazát szolgálhat mindkettő,
Dugovicsé a törököt lerántja
Erőssék vad áhítása a hegytető.
Falán, nyálszálon függőönként mennykő,
fönt zászló: autonómiás jegykendő,
csöndben székely-magyarul repes, liheg
s lelepleződik az ármányos kórság:
nem magaslaton hígul a magyarság,
tartós alacsonyan tartás öli meg,
embert itt lent pusztít oxigénhiány,
beléfult Muszáj Herkules s több titán.

Csúcsra föl, szipolyozzon bár hóvakság,
törjünk ki, hágjunk fel ama lajtorján,
melyen a kirajzó föl kent, angyalság
múlábbal is hozzánk lejőni kíván!

Párbajban elesett hősi halottak!
Bedőlt lövészárók is vért szagoltat.

Csaba csillagain csengve úgy lépünk,
Tejút nyersen fúrja át földi szívünk.

Pomáz, 2013. július–augusztus